

HỒI BA MƯƠI LĂM

Địa Phủ Bích Cung Thoát Khô Trúc

ốc Mộng Viễn mỉm cười, quay người nối gót theo sau Khô Trúc Tiên Ông.

Ra khỏi thạch động, Khô Trúc Tiên Ông bỗng nói:

- Cửa động này nên phong bế là hơn.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Lão tiên bối đã không trở lại nữa, đương nhiên phong bế tốt hơn.

Chàng vừa định đưa tay kéo khoen sắt, Khô Trúc Tiên Ông bỗng lại cười nói:

- Thôi, đừng phong bế.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên:

- Vì sao vậy ?

- Lão phu phải phá hủy cơ quan điều khiển để từ nay không còn có người bị giam giữ nữa.

Đoạn liền tung mình, chỉ nghe “cách” một tiếng khẽ, sợi xích đồng nối với khoen sắt đã đứt lìa dưới chỉ lực của Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông hạ xuống đất, cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi:

- Lão tiên bối không lấy thanh trường kiếm ư ?

- Không cần, đó chỉ là thanh kiếm thường thôi.

Hai người vừa ra đến cửa đường hầm, Cốc Mộng Viễn bỗng hốt hoảng kêu lên:

- Ủa, người đâu rồi ?

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt:

- Người gì ?

- Bốn vị chuồng môn nhân và toàn gia Cổ Mộc Phong.

Khô Trúc Tiên Ông giờ mới sực nhớ lại lời kể của Cốc Mộng Viễn, đảo mắt nhìn gian thạch thất trống không, cười nói:

- Có lẽ Cổ Bát Công đã mang họ đi rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Có lẽ vậy.

Chàng bỗng phóng đi nhanh hơn, nói tiếp:

- Lão tiên bối, chúng ta hãy đi nhanh lên, họ không tìm gặp văn bối, hẳn rất là nóng ruột.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày:

- Vậy ư ? Lẽ ra khi nãy người không nên đóng cửa lại mới phải.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối đâu có đóng, cánh cửa này tự động đóng đấy chứ.

Khô Trúc Tiên Ông phì cười:

- À, phải rồi, cánh cửa này tự động điều khiển.

Thế là hai người nhanh chóng rời khỏi địa phủ.

Khô Trúc Tiên Ông tiếp xúc với ánh nắng ban ngày, bất giác buông tiếng hú dài. Tiếng hú như rống thét hổ gầm, vang vọng tận mây xanh. Nỗi bức tức chất chứa trong lòng gần ba mươi năm, tựa hồ trong thoáng chốc đã phát tiết ra hết.

Hồi lâu, Khô Trúc Tiên Ông mới ngưng cười, đưa tay dè lên ghế đá, thạch đình lập tức trở lại như trước.

Sau đó lão chau mày nói:

- Tiếng hú lẽ ra đã sớm kinh động đến người trong cung, vì sao không thấy có người đến đây ? Chả lẽ lại xảy ra biến cố gì nữa hay sao ?

Cốc Mộng Viễn cũng đang vì vậy lo lắng, bèn cười nói:

- Vâng, văn bối cũng đang nghi là có xảy ra sự cố gì rồi.

- Chúng ta đi mau.

Vừa dứt lời lão đã mất dạng, thân pháp thật nhanh khôn tả.

Cốc Mộng Viễn thăm thán phục võ công của lão nhân, song thật ra chàng cũng chẳng kém. Khô Trúc Tiên Ông vừa phóng đi, chàng cũng liền theo sau ngay, và chỉ giữ khoảng cách chừng ba thước.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy, cười nói:

- Võ công người tinh thâm thế này, thật lão phu không ngờ đến.

Cốc Mộng Viễn đề khí nói:

- Lão tiên bối cứ khen mãi, vãn bối thật không lãnh nhận nổi.

Chàng vừa lên tiếng, lập tức bị Khô Trúc Tiên Ông bỏ rơi, thoáng chốc đã lui lại phía sau hơn trượng.

Nhưng lúc này đã đến chính điện, Khô Trúc Tiên Ông hai tay rải ra, lẳng không lướt vào trong điện. Lão nhân chân vừa đứng vững, Cốc Mộng Viễn cũng liền theo sau hiện thân.

Hai người vừa xuất hiện, những người trong điện thấy đều giật mình sửng sốt.

Nhất là khi Cốc Mộng Viễn vừa hạ xuống, lập tức có một bóng người từ trong điện phóng ra, nhào vào lòng chàng, đồng thời một giọng trong trẻo reo lên:

- Cốc đại ca, mọi người tìm kiếm đại ca khổ sở quá.

Đó chính là Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn vòng tay ngang lưng nàng, đưa mắt nhìn gương mặt ràn rụa nước mắt và đầy lo lắng, chàng cười áy náy nói:

- Lan nhi, ngu huynh vẫn khoẻ.

Chân Dật Lan dẫu môi, vừa định buông lời trách móc, nhưng Cốc Mộng Viễn đã kéo nàng vào trong điện, kề tai nói khẽ:

- Lan nhi, có gì lát nữa hãy nói, hãy bái kiến Khô Trúc lão tiên bối trước đã.

Chân Dật Lan nghe vậy, liền ngoan ngoãn theo Cốc Mộng Viễn đi sau Khô Trúc Tiên Ông vào chính điện.

Lúc này những người trong điện thấy đều đứng cả lên, Nam Hoang Nhất Tẩu với Bắc Minh Thần Tăng song vai bước ra nói:

- Tần huynh không hiện thân trên giang hồ đã mấy mươi năm, hôm nay đột nhiên có mặt tại đây, hẳn là có việc trọng đại lắm phải không ?

Khô Trúc Tiên Ông thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, cười nói:

- Lão phu thật không ngờ hai vị cũng có mặt tại đây.

Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công cũng tiến ra, ôm trượng thi lễ:

- Tần huynh, Cổ Bát Công kính chào.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả:

- Già rồi ! Già rồi ! Ngay cả gã gù khi xưa mà cũng đã tóc điểm sương, lão phu không già sao được ? cổ lão đệ khỏe chứ ?

Cổ Bát Công cười:

- Cổ mỗ xưa nay lòng luôn cởi mở, không bao giờ biết phiền muộn, nhưng có điều gần đây bị nàng dâu yêu quý của Tần huynh khiến cho ngày đêm ăn ngủ không yên.

Khô Trúc Tiên Ông phá lên cười:

- Vậy ư ? Thật tội nghiệp cho Cổ lão đệ quá.

Đoạn ngoảnh mặt lại nắm tay Cốc Mộng Viễn, sải bước đi đến chiếc ghế thượng thủ ngồi xuống.

Chân Dật Lan cũng ngồi xuống bên cạnh Cốc Mộng Viễn.

Khô Trúc Tiên Ông yên vị, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái, Xích Tu Đà Thủ Đồ Long Khách Lăng Tiêu, Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh và Chân Dật Lan lần lượt đến kiến lễ.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười nhận lễ vừa đảo mắt nhìn quanh, cảm khái nói:

- Không nhìn thấy đại điện này cũng đã gần ba mươi năm rồi, mọi vật vẫn như xưa, lão phu tưởng chừng cảnh tượng khi xưa đang ở ngay trước mắt

Lão nhân mặt ngập đăm chiêu, hào khí năm xưa như dần sống lại trên người lão nhân.

Nam Hoang Nhất Tẩu đứng bên cười nói:

- Tần huynh, bao năm qua Tần huynh đã hưởng phước ở đâu vậy ?

Khô Trúc Tiên Ông ánh mắt bỗng tối sầm lại, lướt nhìn Cốc Mộng Viễn nói:

- Lão phu làm gì mà được hưởng phước ? Cát huynh đệ, lão phu đã bị người giam cầm hai mươi tám năm dài, may mà nhờ Cốc Mộng Viễn đã cứu thoát

Cốc Mộng Viễn không ngờ lão nhân lại thẳng thắn thổ lộ niềm sỉ nhục của mình thế này, khiến chàng hết sức khâm phục.

Mọi người nghe vậy thấy đều sững sờ, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ Khô Trúc Tiên Ông lại bị người giam cầm lâu thế này. Lẽ đương nhiên họ cũng chẳng nghĩ ra ai lại có khả năng làm được việc ấy.

Điều càng khiến mọi người kinh ngạc bàng hoàng nữa là lão nhân này bị giam cầm ngay tại Hàn Bích Cung.

Hàn Bích Cung này chính là nơi trú của lão kia mà ?

Hơn nữa ngay cả con trai lão Tần Tiêu Hồng cũng không hề hay biết gì cả ?

Bao nghi vấn ấy đã khiến mọi người băn khoăn tột cùng.

Cổ Bát Công không nén được, cười nói:

- Tần huynh, người nào có gan to như vậy, lại dám giam cầm Tần huynh ?

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Người nào ư ? Lão đệ thử nghĩ xem, ở Hàn Bích Cung của lão phu, ai có thể giam cầm lão phu lâu như thế ?

Cổ Bát Công chau mày:

- Tần huynh hỏi ngược lại như vậy, càng khiến Cổ mỗ hoang mang hơn.

- Không sai, ngay chính lão phu cũng hết sức bàng hoàng. Cổ lão đệ, việc này không phải do người ngoài gây ra.

Cổ Bát Công sững sờ, Nam Hoang Nhất Tẩu cũng ngẩn ngơ.

Chỉ Bắc Minh Thần Tăng khích động chấp tay nói:

- Trúc thí chủ, theo lời thí chủ nói, kẻ giam cầm thí chủ là người trong nhà, chẳng lẽ lại là Tần Tiêu Hồng thí chủ hay sao ?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu:

- Liệt tử không bao giờ ngỗ nghịch như vậy.

Bắc Minh Thần Tăng gật đầu:

- Tần thí chủ tuy là người phóng khoáng, nhưng chưa bao giờ có hành vi bất hiếu.

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng xen lời vào:

- Tần huynh, chẳng lẽ là Lăng Thiên Thiên ?

Khô Trúc Tiên Ông mắt bỗng rực tinh quang cười to:

- Cát lão đệ nói đúng rồi.

Bắc Minh Thần Tăng niệm Phật hiệu:

- A di đà phật ! Tội nghiệt ! Tội nghiệt !

Cổ Bát Công tức giận dần mạnh một trượng, hét to:

- Tiện nhân thật đáng chết, Cổ Bát Công này quyết phải lấy mạng ả ta.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả:

- Không được, nếu lão đệ mà giết ả ta, lão phu không bằng lòng đâu.

Cổ Bát Công ngăn người:

- Tần huynh lại còn bênh vực cho ả ta nữa ư ?

Khô Trúc Tiên Ông gần giọng:

- Lão phu phải chính tay lột da ả tiện nhân ấy. Vả lại, sự việc này rất kỳ bí, lão phu phải điều tra cho rõ mới được.

Cổ Bát Công vỡ lẽ cười:

- Vậy cũng được, bọn này sẽ để ả ta cho Tần huynh đích thân hạ thủ.

Khô Trúc Tiên Ông đảo mắt nhìn quanh bỗng hỏi:

- Cổ lão đệ, bốn vị chưởng môn nhân với lệnh phu phụ đâu ? Sao không thấy dưới địa thất mà cũng không có mặt tại đây vậy ?

- Họ ở bên phiến điện nghỉ ngơi, thuốc mê hồn tụy đã được giải trừ, nhưng kịch động của Lý Hàm Băng vẫn còn.

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời:

- Lý Hàm Băng mà cũng xưng hùng về phương diện dùng độc ư ? Để lát nữa lão phu đến xem thử, biết đâu có cách chữa trị.

Bỗng quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu và Bắc Minh Thần Tăng cười hỏi:

- Hai vị kẻ nam người bắc an nhàn tự tại, sao cũng bị lôi cuốn vào cuộc thị phi này ?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười nói:

- Lão ô với Bắc Minh đại sư đến đây là vì báo ân.

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên:

- Báo ân ư ? Báo ân ai vậy ?

- Lệnh lang.

- Hồng nhi có ân huệ gì với hai vị vậy ?

Bắc Minh Thần Tăng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà phật ! Lúc Tần thí chủ du hiệp giang hồ đã từng một lần giải nguy cho lão nạp, vì vậy lão nạp bằng lòng ở đây giữ chức hộ pháp ba năm.

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Hồng nhi sao có khả năng giải cứu cho đại sư ?

Bắc Minh Thần Tăng cười:

- Trúc thí chủ không tin lệnh lang có khả năng giải cứu cho lão nạp ư ?

- Hồng nhi so với đại sư khác nào đom đóm so với mặt trăng.

Bắc Minh Thần Tăng nghiêm giọng nói:

- Trúc thí chủ, việc này không thể chỉ giải quyết bằng võ công.

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên:

- Đại sư gặp quái sự gì vậy ?

Bắc Minh Thần Tăng khẽ thở dài:

- Việc này kể ra thật hết sức xấu hổ.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Thật ra là việc gì vậy ?

Bắc Minh Thần Tăng chau mày:

- Lão nạp bất cẩn sa vào chỉ phấn của Thường Bích Hà.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to:

- Sắc tức là không, không vốn là sắc, sao đại sư lại để sa vào vậy ?

Bắc Minh Thần Tăng cười gượng:

- Trúc thí chủ cười chê, lão nạp càng thêm xấu hổ. Hôm ấy là vì không đành lòng sát hại những thiếu nữ kia, chỉ còn cách xuôi tay chờ chết, may thay, lệnh lang vừa lúc ngang qua Hằng Sơn, đã đánh đuổi Thi Ma, giải cứu cho lão nạp.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười:

- Đại sư thiếu thực tế quá. Thử nghĩ xem, mười Thường Bích Hà cũng không chịu nổi một đòn của đại sư, vậy mà đại sư lại không chịu xuất thủ, thật đáng nực cười.

Cốc Mộng Viễn cười nghĩ thầm:

- Việc Khô Trúc Tiên Ông bị giam cầm hai mươi tám năm, với việc Bắc Minh Thần Tăng ngồi trong phẩn trận chờ chết, có gì là khác biệt nhau chứ ? Xét cho cùng, chẳng qua chỉ do một chữ “danh” mà ra cả.

Lúc này Bắc Minh Thần Tăng đã cười nói:

- Trúc thí chủ, xét hành vi của Thường Bích Hà, thật chưa kể được là hạng thập ác bất xá, lão nạp sao thể hạ sát y thị chứ ?

- Nhưng cuối cùng y thị cũng bị táng mạng nơi thâm sơn.

- Sống chết có số, khi nào chết y thị tự ứng kiếp. Nhưng không biết vị cao nhân nào hạ sát Thi Ma vậy ?

- Y thị đã chết dưới tay Mai Ngũ Cô.

- A di đà phật ! Thiện ác cuối cùng sẽ báo ứng, chỉ khác sớm hay muộn mà thôi.

Khô Trúc Tiên Ông cười, bỗng quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu hỏi:

- Cát lão đệ thì sao ?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười:

- Cũng giống như Bắc Minh Thần Tăng.

- Cũng bị giam trong chỉ phẩn trận ư ?

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng cười phá lên:

- Lão phu đâu có được điểm phúc như vậy, mà là bị người ám toán.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt:

- Hẳn là dùng độc phải không ?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu:

- Vâng, nếu không nhờ lệnh lang giúp đỡ, lão ô đã thành xương khô từ lâu rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Kẻ hạ độc là ai vậy ?

Nam Hoang Nhất Tẩu lắc đầu:

- Không biết.

Khô Trúc Tiên Ông ngăn người:

- Cát lão đệ đã già đến mức hồ đồ rồi ư ? Sao lại bị ám toán mà không biết thủ phạm chứ ?

Nam Hoang Nhất Tẩu thở dài:

- Huynh đệ không tranh với đời, không thù oán với người, chưa bao giờ nghĩ đến việc có kẻ ám toán mình, đến khi biết trúng độc thì không còn kịp tự điều trị nữa.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi:

- Cát lão đệ bị trúng độc ở đâu ?
- Phụ cận phủ Khai Phong.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày:

- Đó chẳng phải là khu vực của Thành Thế Hùng sao ?
- Khi lệnh lang chữa trị độc thương cho huynh đệ xong, hai người đã có đến Tùng Dương Sơn Trang gặp Thành Thế Hùng, rốt cuộc Thành Thế Hùng cũng không biết thủ phạm là ai.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Cát lão đệ rõ đúng là đến nhà kẻ trộm hỏi kẻ trộm.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười:

- Huynh đệ cũng có hoài nghi như vậy, nhưng không sao nghĩ ra được lý do vì sao Thành Thế Hùng lại hạ độc thủ, nên sau cùng đành bỏ qua không nghĩ đến nữa.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi:

- Cát lão đệ bị trúng chất độc gì vậy ?
- Theo sự tra chứng của lệnh lang, đã khẳng định đó là chất độc của Thiên Tàn Môn.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Vậy là lão đệ với Bắc Minh Thần Tăng đã trở thành miếng mồi ngon của Thiên Tàn Môn rồi.

Nam Hoang Nhất Tẩu nhú mày:

- Huynh đệ không hiểu mình đã làm gì đắc tội với họ ?

Khô Trúc Tiên Ông nhếch môi cười:

- Trong võ lâm có rất nhiều điều khó lý giải.

Đoạn bỗng hỏi:

- Hồng nhi không có trong cung ư ?

Nam Hoang Nhất Tẩu vội đáp:

- Tần lão đệ đang ở trong tấm cung sẵn sóc thương thế cho Lăng Thiên Thiên.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng tức giận:

- Sẵn sóc cho yêu phụ đó ư ? Hừ.

Tư Mã Thái thấy vậy vội nói:

- Văn bối đi mời Tần huynh đến ngay.

Đoạn không chờ Khô Trúc Tiên Ông trả lời, quay người đi ra sau điện ngay.

Khô Trúc Tiên Ông chờ cho Tư Mã Thái đi khỏi, vẫn chưa nguôi giận nói nữa:

- Hồng nhi cả đời hiếu lễ, chẳng ngờ từ khi kết hợp với yêu phụ lại.

Lão nhân bỗng như nhận ra lời nói mình không đúng, bởi khi Lăng Thiên Thiên chưa lộ mặt thật, chẳng phải ngay chính bản thân ông ta cũng bị lầm lẫn hay sao ?

Do đó ông liền ngưng lời, bỏ dở câu nói.

Bắc Minh Thần Tăng chấp tay cười:

- Việc Trúc thí chủ bị giam cầm, lão nạp chưa từng nghe ai nói đến, kể cả lệnh lang, có lẽ lệnh lang cũng không hay biết, lát nữa thí chủ không nên quở trách quá nặng lời thì hơn.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu trầm ngâm:

- Đại sư nói vậy cũng có lý.

Cổ Bát Công bỗng xen liờ:

- Tần huynh, Cổ mỗ rất lấy làm lạ là Tần Tiêu Hồng lão đệ gần ba mươi năm qua không gặp Tần huynh, vì sao lại không sinh lòng hoài nghi Tần huynh có gì bất trắc ?

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Đó là vì Hồng nhi quá tin tưởng vào võ công của lão phu. Dưới mắt y, trong võ lâm đương kim chẳng phải không có người võ công cao hơn lão phu, nhưng thấy đều là thân hữu chí giao của lão phu, còn những kẻ định hãm hại lão phu thì lại không chịu nổi một đòn của lão phu.

Lão nhân thoáng dừng, lắc đầu cười chua chát nói tiếp:

- Chính vì vậy mà lão phu đã phải chịu khổ gần ba mươi năm dài.

Cổ Bát Công gật đầu cười:

- Không sai, chẳng những Tần Tiêu Hồng lão đệ mà bất kỳ ai cũng nghĩ như vậy, việc Tần huynh bị giam cầm quả thật là chuyện lạ khó tin.

Ngay khi ấy, Tư Mã Thái cùng Tần Tiêu Hồng đi vào.

Hắn là Tần Tiêu Hồng đã nghe Tư Mã Thái nói rõ tự sự, nên Tần Tiêu Hồng vừa vào đến đại điện lập tức đi nhanh đến trước mặt Khô Trúc Tiên Ông, nước mắt chảy ràn rụa quỳ xuống nói:

- Bất hiếu tử Hồng nhi khấu kiến phụ thân.

Khô Trúc Tiên Ông mặt lộ vẻ khích động cười, song liền tức sa sầm, đột nhiên vung chưởng đánh cho Tần Tiêu Hồng lộn ngược ra sau hơn ba thước, quát to:

- Người còn nhớ đến phụ thân này ư ?

Tần Tiêu Hồng lom còm bò dậy, run run đi bằng hai đầu gối đến trước mặt Khô Trúc Tiên Ông, giọng bi thiết nói:

- Phụ thân, Hồng nhi chưa một ngày quên lão nhân gia.

Khô Trúc Tiên Ông cả giận:

- Người dám nói dối hử ? Người suốt ngày đeo theo yêu phụ kia, làm gì còn tâm trí mà nghĩ đến lão già cô đơn này chứ ? Trong hai mươi tám năm qua, người có tìm kiếm lão phu hay không ?

Tần Tiêu Hồng giật mình:

- Phụ thân, Hồng nhi quả thật chưa từng quên lão nhân gia bao giờ.

Khô Trúc Tiên Ông cười khẩy:

- Người có tìm kiếm lão phu không ?

- Trong hai mươi tám năm qua, Hồng nhi năm nào cũng ra ngoài tìm kiếm phụ thân hơn sáu tháng, lê chân khắp những nơi phụ thân có thể nấu thân không dưới trăm lần, nhưng.

Khô Trúc Tiên Ông cười khẩy:

- Người chẳng ngờ lão phu đã ở gần trong gang tấc phải không ?

- Hồng nhi tội đáng muôn thác, quả thật không ngờ phụ thân lại bị giam trong cung.

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng:

- Yêu phụ thương thế ra sao ?

- Được Hồng nhi giúp sức điều tức, giờ đã không còn nguy hiểm gì nữa.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi lòng thâm nhủ:

- Yêu phụ này không thể xem thường được, chỉ vài giờ mà đã có thể điều hòa chân khí, thật đáng sợ.

Khô Trúc Tiên Ông gần giọng quát lớn:

- Còn chưa lòi đầu ả ta đến đây gặp lão phu hả ?

Tần Tiêu Hồng vội đáp:

- Hồng nhi xin tuân mệnh.

Đoạn lập tức đứng lên, bước nhanh ra khỏi điện.

Thời gian một tuần trà trôi qua, Tần Tiêu Hồng vẫn chưa trở vào.

Khô Trúc Tiên Ông tức giận quay sang Tư Mã Thái nói:

- Hiền điệt hãy đi xem thử ra sao rồi ?

- Vâng, vãn bối đi ngay.

Tư Mã Thái vừa dứt lời liền quay người sải bước đi ngay.

Lại qua thời gian chừng một tuần trà nữa, đang khi Khô Trúc Tiên Ông không còn chịu nổi cơn thịnh nộ nữa, Tư Mã Thái mới mồ hôi nhễ nhại chạy ra.

Khô Trúc Tiên Ông kinh ngạc hỏi ngay:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không ?

Tư Mã Thái hốt hển trả lời:

- Tần huynh bị người đả thương trầm trọng, đang hấp hối nằm trong tấm cung, vãn bối đã dốc hết nội lực toàn thân ngăn chặn thương thế cho Tần huynh.

Ông như thần trí bị khủng hoảng, nói năng không được mạch lạc.

Khô Trúc Tiên Ông kinh hãi hỏi:

- Ai đã đả thương Hồng nhi ?

Tư Mã Thái lắc đầu:

- Vãn bối không biết.

Mọi người lúc này đều thờ thẩn nhìn Tư Mã Thái.

Khô Trúc Tiên Ông nhìn chột vào mặt Tư Mã Thái hỏi:

- Còn Lăng Thiên Thiên ?

Tư Mã Thái lắc đầu:

- Lúc văn bối đi vào, chỉ thấy Tần huynh miệng trào máu tươi nằm úp dưới đất, không thấy Lăng Thiên Thiên và thị tỳ đâu cả.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày:

- Hiền điệt có tìm kiếm không ?

- Văn bối lúc đó thấy Tần huynh đang nguy ngập nên chẳng màng tất cả, lo cứu chữa cho Tần huynh trước, khi ngăn chặn thương thế xong, văn bối ra đây báo tin

Khô Trúc Tiên Ông giậm chân:

- Hiền điệt sao không tìm kiếm Lăng Thiên Thiên trước.

Lão nhân nhìn vẻ mệt mỏi của Tư Mã Thái, liền nhận thấy mình trách cứu như vậy thật là không phải, bởi vì bất kỳ ai gặp chí hữu thọ trọng thương cũng đều phải lo cứu chữa trước.

Thế nên, lão nhân bèn thở dài nói:

- Hiền điệt vất vả quá.

Tư Mã Thái cười ảo não:

- Văn bối đã không lập tức truy tìm Lăng Thiên Thiên, giờ nghĩ lại quả là hết sức thất sách

Nói đến đó bỗng kinh hãi nói:

- Lão tiền bối, yêu phụ ấy nếu chưa đi xa. Tần huynh để trong cung e rằng.

Lăng Tiêu nghe vậy, lập tức phi thân bỏ đi.

Cổ Bát Công lớn tiếng nói:

- Phải rồi, e rằng yêu phụ lại hạ độc thủ, Cổ mỡ cũng đi xem thử.

Đoạn liên cầm theo một trượng sai bước đuổi theo Lăng Tiêu.

Cốc Mộng Viễn cũng đứng lên, nhưng Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười nói:

- Người không cần phải đi, có Cổ Bát Công với Lăng hiền điệt là đủ rồi.

Cốc Mộng Viễn đành cười, ngồi trở xuống.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Nam Hoang Nhất Tẩu nói:

- Cát lão đệ hãy cùng Bắc Minh đại sư truy tìm lối ra cốc được không ?

Nam Hoang Nhất Tẩu và Bắc Minh Thần Tăng đồng thanh cười nói:

- Rất sẵn sàng.

Dứt lời liền cùng phi thân ra khỏi đại điện.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Cốc Mộng Viễn:

- Tiểu tử, chúng ta cũng đừng ở không, hãy ra phía sau xem thử.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Đi hết cả ư ?

- Không, Tần nữ hiệp với Lan nhi ở lại đây.

Chân Dật Lan dẩu môi:

- Lan nhi đi nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Lan nhi. Trúc lão bảo người ở lại đây đâu phải là điều xấu.

Chân Dật Lan cười:

- Trúc lão tiên bối, mọi người đi tìm kẻ khác đánh nhau, lại bảo Lan nhi với Tần tử ở đây chờ, thật buồn chết đi được, Lan nhi với Tần tử đi theo Trúc lão tiên bối, sẽ không tình nghịch đâu.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Người muốn đánh nhau, tốt nhất là ở lại đây.

Chân Dật Lan sững sốt:

- Lan nhi đánh nhau với Tần tử ư ?

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Đâu phải vậy. Trúc lão cho người hay, trong đại điện này có một lối ra vào bí mật, không chừng ả yêu phụ Lăng Thiên Thiên sẽ từ đó chui ra cũng nên.

Chân Dật Lan mừng rỡ:

- Thật ư ?

- Đương nhiên là thật. Con đường bí mật này chỉ có ta và yêu phụ kia biết thôi, người và Tần nữ hiệp phải hết sức cẩn thận, mê hồn độc phẫn vô hình của yêu phụ rất là ghê gớm.

Chân Dật Lan cười:

- Lan nhi không sợ, Lan nhi có linh đơn tị độc của gia gia.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Phải rồi, Thất Chuyển Hoàn Hồn Đơn của Tà lão đệ quả là bách độc bất xâm.

Đoạn đưa tay chỉ một viên đá xanh dưới đất bên trái điện, nói tiếp:

- Viên đá có vẽ hình phi hổ kia chính là cửa địa đạo.

Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh cùng đi đến bên viên đá xanh ấy, nhìn xem một hồi, Chân Dật Lan cười nói:

- Trúc lão tiên bối, viên đá này không sai chứ ?

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Sai sao được ? Khi xưa chính Trúc lão đà tự thiết kế mà.

Chân Dật Lan nhướng mày:

- Nền đại điện này cứ bốn viên đá lại có một viên đá xanh vẽ hình phi hổ, Trúc lão tiên bối làm sao có thể phân biệt chính xác thế này ?

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên:

- Người hỏi rất đúng, nhưng nếu người xem xét thật kỹ, nhất định sẽ phát hiện ra điểm khác biệt.

Chân Dật Lan nghe vậy liền xem kỹ các viên đá xanh có vẽ hình phi hổ khác, sau đó lại xem kỹ viên đá dùng làm cửa địa đạo, bỗng reo lên:

- Lan nhi biết rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Có điểm khác nhau phải không ?

Chân Dật Lan cười đắc ý:

- Vâng. Con phi hổ này chân trước một dài một ngắn, còn những viên đá khác, phi hổ có hai chân trước dài bằng nhau, đúng không nào ?

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Đúng, rất đúng. Lan nhi người cạnh giữ ở đây phải hết sức cẩn thận mới được.

Chân Dật Lan giờ thì không còn muốn đi theo Khô Trúc Tiên Ông nữa bởi nàng tin chắc Lăng Thiên Thiên hẳn nghĩ mọi người đều đã ra ngoài tìm kiếm hoặc chặn đường, nếu bà ta từ địa đạo bí mật này thoát ra, thật là một diệu sách bất ngờ đối với kẻ địch.

Thế nên, Khô Trúc Tiên Ông vừa dứt lời, nàng lập tức biết:

- Trúc lão tiên bối yên tâm, Lan nhi sẽ hết sức cẩn thận.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả, quay sang Cốc Mộng Viễn quát:

- Đi.

Đoạn phát mạnh tay áo, phi thân ra khỏi điện.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, khẽ dặn Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh cẩn thận rồi mới quay người ra khỏi điện, toàn lực đuổi theo Khô Trúc Tiên Ông.

Chân Dật Lan thấy Khô Trúc Tiên Ông với Cốc Mộng Viễn đã đi xa, bèn quay sang Tần Thạch Khanh cười nói:

- Tần tỷ tỷ, chúng ta đứng lên đi.

Tần Thạch Khanh cười:

- Lan muội nghĩ là Lăng Thiên Thiên sẽ từ địa đạo ra thật ư ?

- Đương nhiên.

- Vậy chúng ta hãy nấp ở bên việc đá xanh này nhé.

Chân Dật Lan lắc đầu:

- Vậy gần quá, chúng ta nên nấp xa ngoài một trượng tốt hơn.

Đoạn liền nắm tay Tần Thạch Khanh lui ra hơn một trượng, khẽ nói:

- Tần tỷ tỷ, chúng ta đừng nói chuyện nữa, kéo yêu phụ nghe thấy khiếp sợ chạy mất.

Tần Thạch Khanh nhẹ gật đầu cười:

- Được, mọi sự nghe theo Lan muội.

Chân Dật Lan vừa ẩn nấp, bỗng lại lắc đầu nói:

- Không được, chúng ta nấp trên xà nhà tốt hơn.

Tần Thạch Khanh gật đầu tán đồng:

- Đúng, nếu không khi yêu phụ đẩy viên đá xanh lên là trông thấy chúng ta ngay.

Thế là, hai người liền tung mình lên trên xà ngang đại điện.

